

ното торение, защото тогава тя не ще се сбива така силно от дъждоветъ и отъ сушата по-мъчно ще става на пепель.

*
* *

Северо-българскиятъ почвенъ поясъ лежи върху различни скали — твърди и шупливи варовици, варовити пѣсъчници, варовити глинени скали, варовити пѣсъци, меки и варовити глини — изобщо скали, които съдържатъ въ себе си малко или много варь. При все това, почвата на този поясъ не съдържа никакъ варь въ себе си или пъкъ съдържа твърде малко. Причината да не бжде тая почва варовита е климатътъ и гората, която нѣкога е покривала цѣлото пространство между Стара-планина и край-дунавския льосъ. Гората и климатътъ сж действували така, че всичиятъ калциевъ карбонатъ (варьта) се е разтворилъ и заедно съ водата е просмуканъ въ подпочвата. Варьта отъ почвата, събрана дълбоко отъ 80 — 100 см. въ подпочвата днесъ намираме въ видъ на бѣли или кално-бѣли варовити ядки. Но варьта има голѣмо значение за почвата: тя прави глинеститѣ почви по-рохкави, а пѣсъчнитѣ по-свързани. По тая причина почвата на северно-българския почвенъ поясъ не е еднаква навсѣкжде.

Въ Видинския край, гдето варьта е напълно измита изъ орницата, почвата е тежко-глинеста. Наричатъ я тукъ **смолница**. Обработка се много трудно, плугътъ едвамъ се влачи отъ 3 — 4 чифта добитъкъ! Отъ пролѣтната влага се превръща въ клисаво тѣсто, а като изсъхне, се напуква съ широки и дълбоки пукнатини. Като се остави една-две години да се „втреви“, разбива се на бучки и тогава се обработва много по-лесно. Това обстоятелство подсѣща за начина, по който тая почва може да се подобри, а именно, като се тори съ оборски торъ. Но още по-добре би било, ако вмѣсто „втревяването“, което не е много доходно, се посѣва презъ две три години съ нѣкое фуражно растение. Сжщо така много би се подобрила тая почва, ако се тореше презъ нѣколко години съ варь или съ брашно отъ меки варовити камъни, каквито има твърде много при гара Александрово.

Отъ рѣката Ломъ на изтокъ до Шуменско почвата на този поясъ съдържа въ себе си малко повече варь, затова, макаръ че има доста много глина, е вече по-лека за обработване. Тя е една отъ най-добритѣ почви въ България. Има кафявъ или рѣждивосивъ цвѣтъ. По наклоненитѣ мѣста бие повече на червеникава, а по валозитѣ — на сиво-черна. Отъ влагата не се промѣня на клисаво тѣсто — остава си зърнеста; отъ сушата не се спича много. Отъ продължителната суша изсъхва доста силно, затова е